కలలోని యదార్థం

★

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

ఎవరో నిద్రలేపినట్టుగా జోగారావు పక్కమీద లేచికూర్చున్నాడు. అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. జాగ్రత్తగా ఆలకిస్తే లీల ఊపిరి పీల్చటం వినిపిస్తున్నది.

కిందహాలులో ఉన్న గడియారం మూడు కొట్టింది.

జోగారావుతాను కన్న కలను తలుచుకుంటూ మళ్లీ పక్కమీద వాలాడు. మళ్లీ నిద్రపట్టే లక్షణాలేవీ కనిపించలేదు.

అతను కన్న కలలో విశేషమేమీ లేదు. పదేళ్ల కిందటి జీవిత వాతావరణం ఎందుకో మళ్లీ కలలోకి వచ్చింది. ఆ కటిక దరిద్రపు దినాలూ, ఆ పూరికొంపా, హామక్ లాంటి నులకమంచమూ, మసిబారి, పైన ఒక పెళ్లవిరిగి, కాగితంతో అంటించిన చిమ్నీగల హరికేన్ లాంతరూ కనిపించాయి. అప్పటికింకా తను లీలను ఎరగడు— ఆమె పేరు లీలకూడా కాదు. అయినా ఈ కలలో ఆమె కూడా ఉన్నది. కలలో అతను ఆ పూరికొంపనూ, నులకమంచానీ, హరికెనులాంతర్నూ, లీలనూ ఎంత ప్రేమగా చూశాడు! ఈ అర్థంలేని కల కంటున్నంతసేపు అతని మనస్సు ఎంత నిర్మలంగా ఉంది!

దారిద్ర్యంలో ఆనందం ఉన్నదనే సిద్ధాంతాన్ని జోగారావు బుద్ధిపూర్వకంగా ఏనాడూ ఆమోదించలేదు. కాని ఇప్పుడాలోచించుకుంటే తాను ఆత్మవంచన చేసుకున్నాడేమో నని అనుమానం కలగసాగింది. డబ్బులో ఆనందం ఉందా? సుఖాల్లో ఆనందం ఉందా? చిత్తశుద్ధిగా జోగారావు ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పుకోలేక పోయాడు.

ఒకప్పుడు జోగారావు మధ్యతరగతి దరిద్రుడు. మధ్యతరగతి దారిద్ర్యానికీ, తక్కువతరగతి దారిద్ర్యానికీ తేడా ఏమిటంటే, రెంటిలోనూ ఆహారసమస్య ఒకటే అయినా, మధ్యతరగతి దరిద్రుడు తన ఆకలి చంపుకోవటానికి అడుక్కుతినటమో, కూలిచేసుకోవడమో, దోచడమో చేయలేడు. మధ్యతరగతి వాళ్లకు దోపిడి చేతకాదనికాదు, ఇష్టంలేదనీ కాదు. అయితే తక్కువ తరగతి వాళ్లలాగా వీళ్లు పరగడుపునా, చట్టవిరుద్ధంగానూ దోచలేరు. తమ అవసరాలు గడవగా, విలాసాలు తీరగా చేతిలో మిగలటం మొదలుపెడితేగాని చట్టం చాటుదోపిడీకి దిగలేరు.

తన దారిద్ర్యంలో జోగారావు, కథలూ, వ్యాసాలూ రాసేవాడు. అతని సాహిత్యవిమర్శలు తెలివిగా ఉంటేవని చదివిన కొద్దిమందిలో కొద్దిమంది అనుకునేవాళ్లు. రచయితగానూ, విమర్శకుడుగానూ జోగారావు ఆకాలంలోనే సాహితీపరులలో కొంత ఖ్యాతిగడించాడు. ఆ రోజుల్లో ఏ కథకన్నా అయిదు రూపాయలు మనిఆర్డరువస్తే ఎంత ఆనందంగా ఉండేది! ఆ రోజుల్లో డబ్బు గారడీలుచేసి చూపేది జోగారావు చేతుల్లో. రోజుకు పావలాతో పొట్టనింపటం ఎట్లా? జోగారావు ఆ "ఫీట్" చాలా నెలలు చేశాడు. తనే వంటచేసుకునేవాడు. అన్నంలో ఉల్లిపాయ ముక్కలూ, ఉప్పూ, కారం వేసుకుని, ఇంతనూనె కలిపి మూడు వాయలుతిని నీళ్లలాటిమజ్జిగలో నిమ్మకాయా, ఉప్పూ కలిపి తాగితే కొన్ని పరిస్థితుల్లో అత్యంతానందం కలుగుతుంది. ఎంతతక్కువతో అవసరాలు గడుపుకోవచ్చునో అన్వేషించటంలో ఆనందం ఉంది. ఈ ఆనందాన్ని జోగారావు ఎరుగును— కాని గుర్తించలేదు.

జోగారావూ, లీలా పట్నంవచ్చిన తరవాతకూడా చాలా రోజులు అన్నంతినలేదు. ఉదయమూ, సాయంకాలమూ హోటలుకు వెళ్లి డబ్బుకు ఎంత ఎక్కువ తినవచ్చునో అంత తినేవారు. నాలుగేసి ఇడ్లీ, సాంబారూ, అరకప్పుకాఫీ తాగితే జానెడుకడుపూ నిండేది. సాయంకాలం కారియరులో అయిదణాల భోజనం తెచ్చుకుంటె ఇద్దరికీ సరిపోయేది.

రాజ్యాలేలేవాళ్లు రాజకీయ సమస్య ఎదుర్కొనటానికి ఎంత తీవ్రంగా ఆలోచించి, ఎటువంటి యుక్తులు సాగిస్తారో, ఒక్కొక్క రూపాయిసంపాదించటానికి, అది సాధ్యమైనంత నింపాదిగా చెయ్యిదాటి పోవటానికీ, జోగారావు అంత శ్రమా పడేవాడు. ఈ శ్రమ ఫలించినంతవరకు ఆనందం కలుగుతూనే ఉండేది.

అప్పట్లో జోగారావు ఈ ఆనందాన్ని గుర్తించక పోవటానికి కారణమేమంటే అతను వేరే కలలు-పగటి కలలు కనటంలో నిమగ్నుడయిపోయినాడు. అప్పుడతను కన్న కలలు రెండే రెండు— ఒకటి లీలను సినిమాతారచెయ్యటం! రెండోది సాధ్యమైనంత నాగరికంగా బ్రతకటం.

తిండికి సరిగాలేని రోజుల్లోకూడా జోగారావు, "నిజమైన దారిద్ర్యం డబ్బు లేకపోవటం కాదు; ఉన్న డబ్బుతో సుఖంగా బతకలేకపోవటం", అని అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా అనేవాడు. అతని లెక్కప్రకారం పల్లెటూళ్లలోనివసించటమే ఒక పెద్ద దరిద్రం. మంచి రోడ్లూ, సొంత కారూ, ఆధునిక పద్ధతులమీద కట్టిన ఇల్లూ, ఎలెక్ట్రిసిటీ, ఫ్లష్ సౌకర్యాలూ, పాశ్చాత్య పంపిణీమీద బాత్ రూములూ, కొళాయిలూ, సింక్‌లూ, పడక గదులూ, డ్రాయింగురూములూ, ఫర్నిచరూ, తివాసీలూ, క్రోటనులూ, కర్టెనులూ—ఇవి లేకపోవటం నిజమైన దరిద్రం.

లీల సినిమాతార కావాలన్న కల నిజమైనప్పటికీ తన ఈ రెండో కోరిక ఇంత బాగా నెరవేరుతుందని జోగారావు ఎన్నడూ ఊహించలేదు. రెండూ నిజమయాయి. కాని జోగారావు అర్థ

రాత్రి మూడు గంటలవేళ తనకు ఆనందం ఎందుకు లేకుండా ఉన్నదా, అని ఆత్మపరీక్ష చేసుకుంటున్నాడు.

2

ప్రస్తుతం జోగారావును వేధిస్తున్నది బాధ అనదగినంత పెద్దది కాదు, లివర్ సరిగా పనిచెయ్యకపోవటం మనదగినంత చిన్నదీ కాదు. బెర్నార్డ్ షా నాటకం "మాన్ అండ్ సూపర్ మాన్"లో, నరకంలో డాన్ యువాన్ "బోర్డమ్" అనుభవిస్తున్నట్టుగా ఉన్నది అతని స్థితి. అదొక విధమైన చిరాకుతో కూడిన అసంతృప్తి. ఈ అసంతృప్తికి లీలే కారణమని అనుకోదలిస్తే జోగారావుకు మార్గాలు చాలా ఉన్నాయి. కాని అతను ఆ మార్గాలు అన్వేషించి ఆత్మవంచనకు గురికాదలచలేదు. అతనికీ లీలకూ గల సంబంధం గడచిన మూడు నాలుగేళ్ల కాలంలో చాలా మారిపోయింది నిజమే గాని అందుకు లీలను తప్పుపట్టటం నిరర్థకం. పైపెచ్చు అతను ఎనిమిదేళ్ల నుంచీ ఆమెకు అనేక రకాలుగా ఋణపడి ఉన్నాడు.

లీల అతని జీవితంలోకి అడుగుపెడుతూనే అతన్ని చాలా పెద్ద దుస్థితినుంచి రక్షించింది. జోగారావు తన దరిద్రాన్ని, పెళ్లితో మరింత దుర్భరం చెయ్యక చాలా మంచిపనే చేశాడు గాని, ఈ పాడు సంఘంలో ఏ సమస్యను పరిష్కరించాలన్నా మరో కొత్తసమస్య ఏర్పడుతుంది. చిక్కేమిటంటే జోగారావుకు బ్రహ్మచర్యం సాధ్యం కాలేదు. కొందరు బ్రహ్మచర్యం సులువుగా నెరపగలరు. కాని జోగారావు ఈ తరగతికి చెందినవాడు కాడు. అతను తన పరిసరాలలో గల ఆడవాళ్లను—ఇతరుల భార్యలను ఆధారం చేసుకుని తన బ్రహ్మచర్యభారం తేలిక చేసుకోసాగాడు. ఇందువల్ల అమాయికలైన స్త్రీలని అపాయానికి గురిచేస్తున్నానే అన్న బాధ అతన్ని కొల్చుకుతిన్నది. వాళ్ళ మనశ్శాంతికి భంగం కలిగిస్తున్నా నన్న ఆవేదనకూడా అతనికి కలగక పోలేదు. ప్రేమ కేవల దేహధర్మమే అయితే ఒక రిద్దరు స్త్రీలు అతనికోసం మానసికంగా బాధపడడం జరక్కపోను. ఈ నరకంలోనుంచి ఏ నాటికైనా, ఎవరైనావచ్చి తనను ఉద్ధరిస్తారని అతను పెట్టుకున్న ఆశను లీల సఫలం చేసింది. ఆమెతో స్నేహం కలిసినతరవాత అతను ఇతరుల భార్యలజోలికి పోలేదు.

లీల ఎవరిభార్యా కాదు. ఆమె కళావంతుల పిల్ల. ఆమెకు తల్లి గాక, తండ్రికూడా ఉన్నాడు. కాని ఆ దుర్మార్గుడు ఆమెపట్ల తండ్రిలాగా ప్రవర్తించలేదు. పన్నెండేళ్లు నిండకముందే వాడు లీలను బజారులో పెట్టాడు. ఆమెలో మానసిక వాంఛలు మొగ్గ తొడగకపూర్వమే హేయమైన ఇంద్రియానుభూతి కలగటంచేత లీల మగవాళ్లపై ద్వేషంమాత్రమే ఎరుగును, మగవాళ్ల స్నేహం ఎరగదు. ఆమె కొలోటును జోగారావు తీర్చాడు. అతనిమూలంగా లీలలో ఆడతనం పరిపూర్ణత్వం పొందింది. ఆమె అతని ప్రభావాన్ని పూర్తిగా స్వీకరించడమే కాక, ప్రపంచంలో ఉన్న ఒక్క గొప్పవాడూ తనవాడైనట్టు భావించి గర్వించింది. అతనితో నరకానికి పోవటానికైనా సిద్ధపడి తన తండ్రిని ధిక్కరించి, ఇల్లు విడిచి అతనితో పట్నం వచ్చేసింది. పట్నంలో ఇద్దరూ కలిసి చాలా ఇబ్బందులు పడ్డారు. కాని జోగారావుమీద విశ్వాసంతో ఆమె ఏ కష్టాన్నీ ఖాతరు చెయ్యలేదు. ఏ సమస్యనుగురించీ తను స్వయంగా ఆలోచించలేదు. అతనియందు ఆమెకు గల విశ్వాసం అన్ని పరీక్షలకూ నిలబడ్డది.

అయితే లీల ఎన్నడూ జోగారావు చేతి కీలుబొమ్మగా ఉండలేదు. అతనికి ప్రతిబింబం అసలే కాలేదు. ఆమెను తన ప్రతిబింబంగా చెయ్యాలని జోగారావు ఎన్నడూ ప్రయత్నించలేదు. ప్రయత్నించాలని అతనికి తట్టనుకూడా లేదు. జోగారావుకు అన్నిటి కన్నా భావనా స్వాతంత్ర్యంమీద విశ్వాసం హెచ్చు. ఇంకొకరి భావనాస్వాతంత్ర్యాన్ని అరికట్టటంకన్న మనిషి చేయగల సాంఘికపాతకం మరొకటి లేదని అతని విశ్వాసం. తన స్వాతంత్ర్యాన్ని అరికట్టటానికి ప్రయత్నించిన వారి నందర్నీ అతను వలివెయ్యటంచేతే జీవితంలో దాదాపు ఒంటరిగాడైనాడు. అతనికి మిగిలిన కొద్దిస్నేహితులు కూడా సాంఘికంగా తనవర్గానికి చెందిన వారు కారు; తాను తన వర్గ ధర్మాన్ని ఆచరిస్తున్నాడా లేదా అని విమర్శించని వాళ్లుమాత్రమే...

లీలకు సినిమాల్లో నటించే అవకాశం దొరికిందంటే అందుకు పూర్తిగా జోగారావు కృషే కారణం. అతను ఆమెయందు పరిపూర్ణమైన విశ్వాసం కనబరిచాడు. ఆమెను ఏదోవిధంగా సినిమా తార చెయ్యాలన్న ఆవేదనమాత్రమే అతనిలో ఉన్నట్టయితే అతను జయించి ఉండకపోను. కాని ఆమె ఏనాటి కన్నా గొప్ప సినిమా నటి అయి తీరుతుందని అతనికిగల పరిపూర్ణ విశ్వాసం క్రమంగా ఇతర్లకు కూడా సంక్రమించింది. ఎందుచేతనంటె జోగారావు అందరు ప్రొడ్యూసర్ల చుట్టూ లీలను వేసుకు తిరిగినప్పటికీ, ఎవరి దగ్గిరా ప్రాధేయపడలేదు. ఆమెయందు వారు విశ్వాసం కనబరచనందుకు వారిని నిందించనూ లేదు. ఆమెను తీసుకోకపోవటంవల్ల ప్రొడ్యూసర్లే నష్టపడతారన్న నమ్మకం అతనిలో బలంగా ఉన్నప్పుడు ఒక రిద్దరు ప్రొడ్యూసర్లన్నా ఆ నమ్మకానికి గురికాక తప్పదు. అదే జరిగింది. లీలకు వరసగా ఒకదాని తరవాత ఒకటిగా రెండు చిన్న చిన్న వేషాలు లభించాయి.

జోగారావు లీలను సినిమాలలో ప్రవేశపెట్టటమే కాదు, ఆమెకు నటించే శక్తి కూడా కలిగించాడు. నిజానికి ఆమె నటించటానికి పుట్టిన మనిషే. దానికి సందేహం లేదు. ఎందుచేతనంటే నిత్యజీవితంలో కూడా ఆమె భావ ప్రకటన ఎంతో నిండుగానూ, ఆకర్షవంతంగానూ ఉండేది. అయితే విజయవంతంగా నటించటానికి ఈ సహజశక్తి చాలదు. దానికి తోడుగా ఒకవిధమైన మనస్తత్వంకూడా ఉండాలి. ఆ మనస్తత్వం నిర్బంధాలమధ్య అలవడదు. దానికి మానసిక స్వాతంత్ర్యం అంతులేకుండా కావాలి. కళాకారుడు ముందుగా జీవితపు సంకెళ్లనుంచి తాను విముక్తి పొంది, తరవాత ప్రపంచాన్ని తన సంకెళ్లలో బిగించే శక్తి సంపాదించాలి. కళకు సరిఅయిన వాతావరణం లేని సాంఘిక వ్యవస్థలో కళాకారులు సంఘానికి బలికావటమో, అధమం సంఘధర్మానికి విలక్షణంగా జీవించటమో జరుగుతుంది. సాంఘిక వ్యవస్థ కళారాధనకు అనుకూలించే పరిణామాన్ని పొందిననాడే సామాజికులకూ కళారాధకులకూ మధ్య ఏర్పడుతూ ఉండే వైషమ్యం

అంతరించటం జరుగుతుంది. అంతదాకా సంఘం కళాకారులను హీనంగా చూడటమో, నెత్తి నెక్కించుకుని పూజించటమో, లేక ఒకేసారి రెండూ చేయటమో జరుగుతుంది గాని, కళాకారులను తమవాళ్లుగా, తమ సోదరులుగా భావించటంమాత్రం జరగదు.

జోగారావు లీలకు ఈస్వాతంత్ర్యం ఇచ్చాడు. సంఘం మానవులమీద ఏర్పరిచే ఏ నిర్బంధాన్ని కూడా లీల గుడ్డిగా, తప్పనిసరిగా ఆమోదించనవసరం లేకుండా చేశాడు. అసలే విహంగం లాంటి లీలను అతను స్వేచ్ఛావిహంగంగా మార్చాడు.

లీల నటించిన చిన్నపాత్రలే ప్రొడ్యూసర్లను ఆకర్షించాయి. ఆపాత్రలను చూసి లీలకూడా సంతోషించింది. ఆమెకన్న విమర్శనాదృష్టి ఎన్నో రెట్లు అధికంగా గల జోగారావు ఆమె నటనతో తృప్తిపడలేదు. అందులోగల లోపం చాలా వరకు ఆయాపాత్రలు రచించిన వాళ్లదనీ, ఆమెను డైరెక్టుచేసిన వారిదనీ అతను తెలుసుకున్నాడు. నటులను విమర్శనాదృష్టితో గాక తమ పూర్వానుభవంతోనూ, వ్యాపారదృష్టితోనూ చూసే ప్రొడ్యూసర్లు ఆమెలో లాభాలు చూశారు. సరిఅయిన మేకప్ మాన్ ఉండి, మంచి ఫొటోగ్రాఫర్ చేతిలో పడితే లీల చాలా పైకివస్తుందనీ, లక్షలాది సినిమా ప్రేక్షకులు ఆమెకోసం వెర్రెత్తి తమపై కనక వర్షం కురిపించవచ్చుననీ ప్రొడ్యూసర్లు గుర్తించారు.

అయితే ప్రొడ్యూసర్లు వేటగాళ్ల వంటివాళ్లు. వాళ్లుతొందరపడి తుపాకీపేల్చి పిట్టపారిపోవటానికి ఒప్పరు. లీల చౌకగా వస్తుంది. కాని తాము ఏమాత్రం ఆత్రం ప్రదర్శించినా ఆమెరేటు పెరగవచ్చు. అందుకని వారు వెయ్యికళ్లతో కనిపెడుతూ వలచేతబట్టి పొంచున్నారు. ఇంతలో ఎవరో ప్రొడ్యూసరు తూలాడు. అతడికి, పాపం, గత్యంతరం లేకపోయింది. అతని "తార" అతన్ని పిండటానికి నిర్ణయించి పేచీలు పెట్టసాగింది. తీరా సంతకం పెట్టవచ్చేసమయానికి తాను అదివరకుకోరి ఒప్పించిన తొంభైతొమ్మిది హిరణ్యాక్షవరాలకు తోడుగా నూరోది కోరింది. అప్పటికే మూడు కంట్రాక్టులుచించి నాలుగోది రాసిన ఆ ప్రొడ్యూసరు నాలుగోది చించేసి తన "తార"ను పంపేసి వెంటనే కారెక్కి లీల దగ్గిరికిపోయి, "ఇదుగో నేను ఎల్లుండి ప్రారంభించే పిక్చరులో హీరోయిన్ వేషానికి కంట్రాక్టు. అంకెమాత్రం వెయ్యలేదు. ఎంత కోరతావో చెప్పు. నా కిష్టమైతే నువుచెప్పిన అంకెవేస్తాను. లేదా, పిక్చరు మానుకుంటాను." అన్నాడు.

కంట్రాక్టు ఫారంతీసుకుని జోగారావు లీలచేతికిచ్చి ఎక్కడ సంతకం చెయ్యాలో చూపించి సంతకంచెయ్యమన్నాడు.

"అంకె?" అన్నాడు ప్రొడ్యూసరు.

"మీకు గిట్టినంత వెయ్యండి, మీరునష్టపడి లీల డబ్బుతీసుకో నవసరంలేదు, మీరు మా యింటికి వచ్చారు. మేం మీదగ్గిరికి రాలేదు. అతిథులతో ఎవరూ బేరం చెయ్యరు."

వ్యాపారస్థుడిలో మానవత్వం తలఎత్తింది. ఆరు వేలదగ్గిర పాటప్రారంభించి ఎనిమిదివేల దగ్గిర ఆపు చేద్దామనుకున్న ప్రొడ్యూసరు పదివేల అంకె వేశాడు.

"ఇద్దామనుకున్న దానికన్న రెండు వేలు ఎక్కువవేశాను, లీల నాకు మనస్ఫూర్తిగా పనిచేస్తుందని తెలుసుకున్నాక ఈ రెండు వేలూ ఇంకోరకంగా నాకు గిట్టక పోవన్న ధైర్యం కలిగింది."

ప్రొడ్యూసరు సెలవు పుచ్చుకున్నాడు. ఆమెమీద కన్నువేసిఉన్న మరి ఇద్దరు ప్రొడ్యూసర్లు ముగ్గులోకి దిగారు. మొదటి ప్రొడ్యూసరును తిట్టుకుంటూ వాళ్లుకూడా పదేసి వేలకు కంట్రాక్టు రాసి, ఇంత తెలివిమాలినపని ఎందుకుచేశామా అని చాలారోజుల పాటు ఆశ్చర్యపడ్డారు.

3

ఆటు తరవాత లీలపైకిరావటంతో జోగారావుకు సంబంధం లేకుండాపోయింది. ఈ యేడు ఆమె ఆరుకంట్రాక్టులపై సంతకాలు పెట్టింది. ఒక్కొక్కటీ 30 వేలు. కిందటేడే లక్షరూపాయలు పెట్టి ఈ ఇల్లు కట్టించారు. కాని ఇందులో జోగారావుకు ఎటువంటి నిమిత్తమూ లేదు. ఈ రెండునూ ఏళ్లుగా తెరమీద ఆమె సౌందర్యం ఎంతో పెంపొందింది. ఆమె నటన ఎంతో ప్రతిభ సంపాదించుకున్నది. కాని దీనికితోడ్పడ్డవాళ్లు మేకప్ చేసేవాళ్లూ ఫొటోగ్రాఫర్లూ, డైరెక్టర్లూ, ఆమెకు ప్లేబాక్ పాడినవాళ్లూ, ఆమెకోరకు పాత్రలు రచించినవాళ్లూనూ. ఇందులో జోగారావు ప్రమేయం ఏమీ లేదు.

సినిమా ప్రపంచంలో కాలు నిలవనొక్కుకున్నాక లీలఅనేక విషయాలలో వెనకటికన్న వెనక్కుపోయింది. ఆమె వెంకటేశ్వరస్వామికి మొక్కులు చెల్లించింది, అభిషేకాలు చేయించింది, తొడుగులు తొడిగించింది. గడిచిన రెండుమూడేళ్ల నుంచీ ఇద్దరు ముగ్గురు జ్యోతిష్కులను పోషిస్తున్నది, నాడీ గ్రంథాలవాళ్లను పోషిస్తున్నది. ఇవన్నీ కాక ఆమె, తనను పైకి తీసుకురావటానికి తోడ్పడేవా రందరికీ తన శరీరసౌఖ్యం ఇస్తున్నది. తన అభివృద్ధికి ఆటంకంగా ఉండగల పురుషులను ఇంకోవిధంగా వశం చేసుకోవటానికి ఆమె ప్రయత్నించటంకూడా లేదు. కేవలం తన శరీరంతోనే జయిస్తున్నది.

లీలనుచూసి అసూయపడేవాళ్లూ, ఆమె పతనాన్ని కోరేవాళ్లూకూడా ఆమెమీద దుష్ప్రచారాలు చేస్తూనే ఉన్నారు. ఆమెను భయపెట్టి డబ్బుగుంజలేనివాళ్లు పత్రికల్లో ఆమెనుగురించి అవాకులూ చెవాకులూ రాస్తూనే ఉన్నారు. ఈ ప్రచారం చూసి లీల బెదిరిందిగాని జోగారావు ధైర్యంచెప్పాడు.

"నీ వృత్తికి నీ అపఖ్యాతి అడ్డురాదు. నీకు మొగుడనే పేరుతో నేనున్నన్నాళ్లూ ఎవరూ ఏమీ చెయ్యలేరు. నీమీద రాళ్లు వేసేవాళ్లే గాయపడతారు."

లీల కృతజ్ఞతతోనూ, గాయపడిన ఆత్మాభిమానంతోనూ కంట నీరు గారుస్తూ జోగారావును కౌగిలించుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నది. ఆమెను తెరమీద చూస్తేనే లక్షలాది ప్రేక్షకులకు పారవశ్యం కలిగినప్పటికీ ఇటీవల జోగారావును ఆమె ఆలింగనం కదిలించలేకుండా ఉంది. ఒకప్పుడు ఆమె కుండిన లావణ్యమూ,

అందమూ ఇప్పుడు లేవు. నిద్రాహారాలు సరిగా లేని సినిమానటనా, ప్రేమరహితమైన కామసంతృప్తి, ఆమెసౌందర్యాన్ని అపహరిస్తున్నాయి. ఆమె సహజసౌందర్యం క్రమంగా తగ్గినా, కృత్రిమ సౌందర్యం దినదినప్రవర్ధమానమౌతున్నది.

4

రెండు నెల్లక్రితం లీల సినిమావృత్తిలో ఒక నూతనాధ్యాయం ప్రారంభమయింది. ఆమెతోకూడా మరికొందరు కలిసి సొంతాన పిక్చరు తీయాలని తలపెట్టారు. ఇది జోగారావు కిష్టంలేదు. కాని ఆమె నిరుత్సాహపడేట్టు కనపడటంచేత అతను వద్దనలేదు. ఈ ప్రయత్నం చాలా నష్టదాయకం కానున్న లక్షణాలు ఇప్పటికే కనిపిస్తున్నాయి. ఈ పిక్చరునిర్వహణ బాలనాయకత్వంగానూ, బహునాయకత్వంగానూ ఉన్నది. ఇంకా ఆలూ చూలూ లేకపోయినా లీలచేతి డబ్బు ఇరవై వేలదాకా వదిలింది. మిగిలిన వాళ్లది ఎంతెంత వదిలిందీ లీలకు సరిగా తెలీదు. జోగారావుకు ఆమె వ్యవహారాలలో జోక్యం కలిగించుకోవటం ఇష్టంలేదు. తాను కథలు రాసేవాడై ఉండికూడా—అతను కథ అన్నది రాసి ప్రచురించి అయిదారేళ్లయింది!—లీల నటించే చిత్రాల కథల జోలికి ఎన్నడూ పోలేదు.

ఏవిధంగానూ లీలకు అడ్డం రావటం అతనికి ఇష్టంలేదు. ఆమె స్నేహితులనుగురించీ, ఆమె తిరుగుళ్లనుగురించీ అత నెప్పుడూ విమర్శించలేదు. "ఎక్కడికి వెళ్లావు? ఎక్కడినుండి వస్తున్నావు?" అనికూడా ఎన్నడూ అతను అడగలేదు. ఈ విషయంలో అతనికి అసూయకూడా లేకపోయింది. ఎందుకంటే లీల తన స్థానాన్ని మరెవ్వరికీ ఇవ్వలేదు. మిగిలినదంతా ఆమె వృత్తితో ఎట్లా పెనవేసుకుని ఉన్నదంటే తన వృత్తికి భంగం లేకుండా ఆమె ఈ సంబంధాలనుంచి బయటపడలేదు. కొత్తగా తియ్యబోయే పిక్చరుకూడా ఇంచుమించు అటువంటిదే.

ఇంకొకందుకుకూడా లీలను చూస్తే జోగారావుకు జాలి వేసింది. నీతిమాలిన ఈ నీతిప్రపంచంలోకూడా సంఘశాసనము యొక్క ప్రభావం ఉన్నది. లీలకు తనతో ఇప్పుడిక పనిలేదు. కాని, పాపం, ఆమె తనను విడిచెయ్యాలన్నా అది సాధ్యంకాదు. ఆమె తన భార్య అనే వంచనమీద ఆమె సినిమాజీవితమంతా నిర్మాణమయింది. సులభంగా లభించే విడాకులూ, పునర్వివాహాలూ లేకపోతే సినిమాప్రపంచంలో వాళ్లు ఈ కాడి మొయ్యక తప్పదు. లీలకింకా జోగారావుమీద ఏదో కొంత స్నేహభావం ఉంది. అది లేకపోయినా ఆమె గతి ఇంతే. జోగారావు అసూయాపరుడైనా ఆమె గతి ఇంతే. కాకపోతే కొంపలో అశాంతి ఉండేదు.

లీలకు వర్తించినదే కొంతవరకు జోగారావుకూ వర్తిస్తుంది. లీలనుంచి అత నిప్పుడు వాంఛించేది ఆమె సంపాదనతప్ప ఇంకేమీ లేదు. అతనికి కావలసిన స్నేహంకూడా ఇచ్చే తీరిక లేదు లీలకు. ఆమె ఇప్పుడు చేస్తున్న కళారాధనకూడా ఏమీ లేదు. ఇప్పుడామెకు నటించటం ఒక కళా కాదు, కేవలం వృత్తీ కాదు. అది ఆమెకు వ్యాపారం. ఆమె తన స్నేహితుల పిక్చర్లు తీయటంమీదా, డిస్ట్రిబ్యూటర్లతో కంట్రాక్టులు చెయ్యటంమీదా, ఇతరనటులచేత పనిచేయించుకుని వారిద్వారా స్వలాభం సాధించటంమీదా పోతున్నది.

ఇందులో జోగారావుకు ఆసక్తి కలిగించే దేమీ లేదు. అరవ చెట్టియార్లను చూడటానికి పొరుగూళ్లకుకూడా వెళుతున్నది, వస్తున్నది. వాళ్లు వస్తున్నారు, వెళుతున్నారు. తాను చేసే ప్రయత్నాలనుగురించి ఆమె జోగారావుకు చెబుతుందిగాని అతని సలహాకోసం ఎదురుచూడదు. ఎందుకు చెబుతుందో జోగారావుకు స్పష్టంగా తెలీదు.

జోగారావు పూర్వం—పూర్వాశ్రమంలో—కన్న కలలు నిజమయాయి గాని అవి కేవలం పీడకల్లగా పరిణమించాయి. చివరకు ఆ పాతజీవితం కలలోకికూడా వస్తోంది. రూపాయిడబ్బులతో మూడు నాలుగు రోజులు గడపటంలో ఒకప్పుడు కలిగిన ఆనందం ఇవాళ లేదు. ఎట్లా ఉంటుంది? ఈ ఆశ్రమంలో తాను చేసే ప్రయత్నమూ లేదు, సాధించే విజయమూ లేదు. అందుకే ఆనందమూ లేదు. డబ్బుతో కొనదగిన సుఖాలున్నాయి. ఆనందమంటూ లేదు.

పత్రికలలో రోజూ ప్రజలు చేసే ప్రయత్నం కనిపిస్తూ ఉంది. తమ స్వాతంత్ర్యంకోసం పోరాడే ఆనందం కొరకు ఆసియాఖండంలో అనేక ప్రాంతాల ప్రజలు ప్రాణాలర్పిస్తున్నారు. తన లీల ఒక్కరోజు సంపాదించే డబ్బు ఏడాదిమీద సంపాదించలేక అలమటించే జనం అధికసంఖ్యలో ప్రపంచమంతటా ఉన్నారు.

జోగారావు లీల డబ్బుకు దాసుడైపోలేదు. అట్లా అయిపోగలిగితే అతనికి ఏ చిక్కూ లేదు. కాని ఆనందంకోసం జీవితంలో పోట్లాడాలంటే లీలకు సమస్య కలిగించి తీరాలి. లీలను అటువంటిస్థితిలో పెట్టే హక్కు తన కున్నదో లేదో జోగారావు నిర్ణయించుకోలేకపోయినాడు. ఆమెను తానే సినిమాతారగా చేశాడు. ఇప్పుడు లీల కొనసాగిస్తున్నది తన ఆశయాన్నే. కాని ఆమె సాధిస్తున్న ఫలితాలు తాను ఆశించినవి కావు. అందులో లీల తప్పులేదు. వాతావరణం అట్లా ఉంది. తాను లీలను వదిలిపెట్టి తన కాళ్లమీద నడిచి జీవితంలో ప్రవేశించాలంటే సరియైన సమయం లీల చితికిపోయిన తరవాతనే. కాని అప్పుడామెను విసర్జించటం భావ్యమా?

5

గడియారం అయిదుకొట్టటం విని జోగారావు పక్కమీది నుంచి లేచాడు. ఎందుకో అతనికి చిన్ననాటి అనుభవం ఒకటి జ్ఞాపకంవచ్చింది. మంచాని కెదురుగా ఉన్న నిలువుటద్దంలో తన ఆకారం కనిపించగానే తన అన్న జ్ఞాపకం వచ్చాడు. అతను చాలా ఏళ్లక్రితం నాలుగునెలలు మంచాన పడితీసుకున్నాడు. వ్యాధి నయమైనతరవాత అతను నడక మళ్లా మొదటినుంచీ నేర్చుకోవలసివచ్చింది. నిజానికి తనుమాత్రం అటువంటిస్థితిలో లేడూ? లీలసంపాదనమీద బతకటం మానేసి తన కాళ్లమీదే నిలబడటానికి ప్రయత్నిస్తే తాను పడిపోడూ? తప్పక పడిపోతాడు.

జోగారావు లీలమంచందగ్గిరికి వెళ్లి దానిమీద కూర్చుని లీల వొంటిమీద చెయ్యి వేశాడు.

ఆమె కొంచెంగా కదిలింది గాని నిద్ర లేవలేదు.

"లీలా ? ఏయ్ !"

"ఉండమ్మా, నిద్దర చాల్లేదూ !"

"నే నూరికి పోతున్నా."

"ఏ వూరికి ?" అన్నది లీల కళ్లుమూసుకుని నిద్రమత్తుగా.

"ఏదో ఊరికి."

లీల బలవంతాన కళ్లు తెరిచి "ఏం?" అన్నది.

"ఏం లేదు. కొన్నాళ్లు తిరిగి రావాలని ఉంది."

లీల పక్కమీద లేచి కూర్చున్నది కాని కాస్సేపు ఏమీ అనలేదు.

"ఎప్పుడు వెళతావు ?"

"ఇవాళే."

"ఎక్కడికి ?" మళ్ళా అడిగింది.

"ఏమో, ఇంకా ఏదీ అనుకోలా."

"తోచటం లేదేమో. అవునా ?"

"అవును."

"మళ్లీ ఎప్పుడు వస్తావు?"

"గాలి మళ్ళినప్పుడు."

లీలమొహాన కత్తివాటేస్తే నెత్తురుచుక్క లేదు. ఏదో మునిగిందని ఆమె కిప్పటికి తెలిసింది. ఆమె లేని ఉత్సాహం అభినయిస్తూ, "ఒక్క పని చేద్దాం. కాస్త నాకు తీరికదొరికితే ఇద్దరం కలిసిపోదాం," అన్నది.

"నీకు తీరికంటూ ఉండదు. నువు పనిగలదానివీ, నేను పని లేని వాణ్ణీనూ."

లీల మొహం కొస్త చిట్లించి, "నామోషీగా ఉందా ?" అన్నది.

"ఎట్లా ఉందో నాకే సరిగా తెలియటంలేదు. ఊరికే ఉన్నానని పిస్తున్నది."

"వెళ్లి ఏం చేద్దామని ?"

"అదీ ఆలోచించలేదు."

"నాసంగతి ?"

"నీకేం తక్కువయిందీ ?"

"నువు వదిలేశావనిపించుకోనా ?"

జోగారావు కొద్దిగా నవ్వాడు.

"నువే నన్ను వొదిలేశావని చెప్పు."

"నన్నొచ్చి అడుగుతారా?"

"పోనీ నే చెబుతాలే."

కాస్సేపు ఇద్దరూ మౌనం.

"అకస్మాత్తుగా నామీద నీ కెందు కంతకోపం వచ్చిందీ?"

"కోపమా? ఏం లేదే. నిన్నెప్పుడన్నా ఏమన్నా అన్నానా? నువు నాకు చేసినమేలు మరెవరు చేస్తారు?"

"మ రెందుకు వెళ్ళటం?"

"నువ్వేదో చేశావని కాదు. నే నేమీ చెయ్యటం లేదని."

"ఎందుకు చెయ్యలేమూ? ఎన్నిసార్లడిగాను ఏదో ఒకటి చెయ్యమని? నువు చెయ్యకపోవటం నా తప్పా?"

"నీ విషయంతప్ప ఇంకొకటి ఆలోచించలేవా, లీలా? చెయ్యటానికి సరిఅయిన పనిఉంటే నే చేసిఉండనా?"

"ఇప్పుడుమాత్రం అ చిక్కుండదా? ఎందుకు నిష్కారణంగా వెళ్ళిపోయి ఇబ్బందిపడటం?"

జోగారావు మళ్లీ నవ్వాడు

"అంత ఏమీ చెయ్యలేక ఇబ్బందిపడితే నేను తిరిగి రాకూడదా? అభ్యంతరం చెప్పవుగద?"

ఆమాట లీలకు ఘాటుగా తగిలినట్టయింది. ఆమెకు కోపం కూడా వచ్చింది.

"అప్పుడే వెళ్ళిపోయినట్టు నువే మాట్లాడుతున్నావు గాని నేను నిన్ను పోవద్దనే అంటున్నాను," అన్న దామె దెప్పగా.

"ఇన్నాళ్లూ పోట్లాడుకోలేదు. ఇప్పుడు వద్దు, లీలా. స్నేహితులంగా ఉన్నాం. అట్లాగే ఉందాం?"

"ఇంకెవత్తైనా దొరికిందా?" అన్నది లీల, కాస్సేపు ఆలోచించి.

"ఇంతవరకు లేదు. నువు దొరికినతరవాత ఇంకెవతె మొహమూ చూడలేదు. సినిమాతారల భర్తలు ఎటువంటి పతివ్రతలో నీకు తెలీదూ?"

లీల పెదిమ కొరుక్కుంటూ ఆలోచించింది.

"ఇదంతా నా కేం బాగా లేదు," అన్న దామె.

జోగారావు తన దనకఉన్నప్పుడు ఎవరితో ఎప్పుడెట్లా మాట్లాడాలో చాలా బాగా తెలిసిన లీల ఇప్పుడు జోగారావుకు ప్రతిగా మాట్లాడాలనేసరికి నోట తప్పాతాలూ దొర్లిస్తున్నది.

"నా సంగతి ఆలోచిస్తే ఇంకా అసహ్యంగా ఉంటుంది ఈ ఏడెనిమిదేళ్లలో బాగా తుప్పపట్టిపోయినాను. అందుచేత విచారించవలసినవాణ్ణి నేను."

"అబ్బో, అప్పుడే అయిదున్నర అయిందే. నే నిప్పుడే వస్తా," అంటూ లీల లేచి వెళ్ళిపోయింది. మళ్లీ తనతో తాను మాట్లాడుకునే అవకాశం దొరికింది జోగారావుకు. ఎక్కడికన్నా వెళ్లిపోదామన్నది మొదట్లో ఒక భావంమాత్రమే. దాన్ని ఎట్లో ఒకటు నిర్ణయంగా మార్చుకుందామనే జోగారావు లీలను మాటల్లో పెట్టాడు. ఈ సంభాషణ తరవాత అతనికి వెళ్లిపోవాలనే నిశ్చయం కలిగింది.

లీల బయటికి వెళ్లి తిరిగి వచ్చేసరికి జోగారావు వెళ్లిపోయినాడు. అతని పర్సు కోటుజేబులోనే ఉన్నది. అది తీసుకోకుండానే అతను వెళ్లిపోయిఉండాలి.

లీలకు ఉక్రోషంకొద్దీ ఏడుపొచ్చింది. తన కింత అవమానం ఎవరూ చేయలేదు.

"ఏం చేశాను? నావల్ల ఏం తప్పు జరిగింది? న న్నెందు కిట్లా శిక్షించాడు?" అని ఆమెమనస్సు ఆమెను ప్రశ్నిస్తున్నది. కాని ఎవరు సమాధానం చెబుతారు?

ఎక్కడ చూసినా జోగారావును జ్ఞాపకంచేసే వస్తువులే. చిత్ర మేమిటంటే లీలకు ఈ ఎడబాటు ఇవాళే అయినట్టు లేదు, ఏనాడో అయినట్టూ ఇవాళే తనకు తెలిసినట్టూ ఉన్నది. చచ్చిపోయినవాళ్లనుగురించి స్మరిస్తున్నట్టుగా ఆమె తమ ఇద్దరి జీవితానికీ సంబంధించిన విషయాలు జ్ఞాపకం చేసుకోసాగింది. ఇటీవల—గడిచిన రెండుమూడేళ్లలో జరిగిన సంఘటనలు ఒకటీ జ్ఞాపకంరాలేదు. కాని చాలా ఏళ్లకిందట జరిగినవి అనేకం జ్ఞాపకం రాసాగాయి.

లీల తనజన్మలో జోగారావును ఒక్కణ్ణే సరిగా ప్రేమించింది. రానురాను తనపేరుమీదా, ప్రతిష్ఠమీదా ప్రేమ ఏర్పడి జోగారావుమీదిప్రేమ మరుగునపడిపోయింది. ఎప్పటికైనా రెండు ప్రేమల్లో చెయిజారి పోయిన ప్రేమకు విలవహెచ్చు. లీలకు గడిచిపోయిన రోజుల్లో కనిపించిన ఆనందం ఇప్పటిరోజుల్లో కనిపించలేదు, ఆలోచిస్తే.

అయితే జోగారావుమీది ప్రేమ ఒకంతట జయించలేదు. మధ్యమధ్య లీల విచారానికి ఆగ్రహం అడ్డొస్తూఉంది. కాని తీరా ఆగ్రహం అయిపోయినాక కూడా విచారం మిగిలింది.

ఆ రాత్రి ఆమె ఒంటరిగా ఇంట్లోపడుకోవలసివస్తే ఎంత బాధపడేదోగాని ఆ రాత్రి షూటింగున్నది. దాన్ని ఆమె పూర్తిగా తగలేసింది. మర్నాడు కాల్ షీట్ నిరాకరించి తనకు ఒంట్లో ఏమీ బాగాలేదని చెప్పింది. తెల్లవారుజామున మూడింటికి ఇంటికి వచ్చి మేకప్ కూడా కడుక్కోకుండా పడుకుని ఏడిచి నిద్రపోయింది.

మర్నాడామె ఇల్లుకదలలేదు. టెలిఫోన్ చేసినవాళ్లకూ, ఇంటికొచ్చినవాళ్ళకూ తను ఇంటో లేనట్టు చెప్పించింది. జోగారావును మరచిపోవటం లీల ఉద్దేశమైతే ఆమె చాలా పొరపాటు చేసింది.

ఆ మర్నాడామె షూటింగుకు పోయినప్పుడు అందరూ జోగారావునుగురించి అడిగారు. ఊరికి వెళ్లాడని చెప్పింది. ఆరోజు కూడా షూటింగు రీటేక్స్‌తోనే జరిగింది. ఎట్లా పొక్కిందోకాని, లీలా జోగారావూ విడిపోయినట్టు పట్నమంతా గుప్పుమన్నది. ఈ వార్త బయటనుంచే వచ్చివుండాలి. కాని లీల మాత్రం తనను అడిగినవాళ్లతో అతను త్వరలో తిరిగివస్తాడనే చెబుతూవచ్చింది.

జోగారావు వెళ్లి పదిహేనురోజులయింది. ఏరోజుకారోజు అతను తిరిగివస్తాడన్న ఆశ ఎక్కువవుతున్నకొద్దీ లీలకు అతనురాడని నిరాశకూడాఎక్కువవుతున్నది. ఇన్నాళ్లు అతను ఎట్లా ఉన్నాడో, ఏంచేస్తున్నాడో, ఉద్యోగమెక్కడో లీలకు ఎంత ఊహించినా తెలియలేదు.

తప్పుచేశామనుకుని ఎవరూ దండించనవసరం లేకుండానే శిక్షఅనుభవించేవాళ్లున్నారు. శిక్ష అనుభవిస్తున్నామనుకుని ఫలానా అని తెలియకుండానే తప్పు చేసినట్టుభావించేవారూ ఉన్నారు. తాను జోగారావుకు ఏదో గొప్పఅపచారం చేశానని లీల నిశ్చయం చేసుకున్నది. ఈ నిశ్చయం నానాటికీ బలపడింది.

ఎందుకంటే లీల చాలాపనులు చేసింది. అందులో అన్నీ జోగారావు క్షమించినవే అయినప్పటికీ ఆమెకిప్పుడవే ఘోరమైన తప్పులుగా కనపడి బాధించసాగాయి.

ముఖ్యంగా ఆమెకు జోగారావుతో అనదగినమాటలు చాలా తట్టాయి అతను వెళ్లిపోతున్నానని చెప్పినప్పుడు అతను తనకెంత ఉపకారం చేశాడో ఆమె చెప్పలేదు. ఇంకా అతనే తనకు కృతజ్ఞత తెలిపాడు! తన విషయమే ఆలోచించింది. అతని విషయం ఆలోచించలేదు— ఆమాట అతను రెండుసార్లు జ్ఞాపకంచేసినా తను తలకెక్కించుకోలేదు.

అన్నిటికన్నా ఆమెను మూఢ విశ్వాసం ఒకటి బాగా పట్టుకున్నది. తనకు దశ తిరిగి పోయిందనీ, అందుకే అతను వెళ్లిపోయినాడనీ ఆమెకు అనుమానం కలిగింది. తను కొత్తగా సినిమాలలో ప్రవేశించినప్పుడామె కొక జ్యోతిష్కుడు, "నాలుగేళ్లదాకా నీకు చాలా మంచి యోగకాలం," అన్నాడు. "నాలుగేళ్లదాకా ఫరవాలేదుగద? ఆ తరవాత ఏమయితేనేం?"అని ఆమె నిర్లక్ష్యంగా సమాధానం చెప్పింది. జోగారావు వెళ్లిపోయిన తరవాత తాను ఒక్కరోజుకూడా సరిగా నటించలేదు. అందుచేత ఈ అనుమానం మరింత బలమైంది.

ఒకనాడు ఇంటికివచ్చిన పత్రిక ఏదో తిరగేస్తుంటే ఒక పేజీలో జోగారావు పేరు కనపడింది. "ప్రత్యక్షనరకం" అని పేరు పెట్టి జోగారావు కథ రాశాడు. ఆ పేరుకేసి చాలాసార్లు చూసింది. అతనే నని నమ్మలేకపోయింది. అయితే అది అతనే రాశాడని ఆమెకు తెలుసు. ఎందుకో ఆపేరు చూస్తుంటే జోగారావు ఎదురుగా నిలబడి తనను నిందిస్తున్నట్టు తోచింది. కథ చదువుదామని ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నించినా కళ్ల ఎదట మాటలు చెదరటమూ, చదివేది తలకెక్కక ఆలోచనలు ఎటూ పోటా లాగటమూ జరిగింది.

పల్లెటూళ్లలో ప్రజలు పడే ఇబ్బందులూ, డబ్బుగలవాళ్లు లేనివాళ్లను పెట్టే బాధలూ, జీవితంలో విచ్చలవిడిగా విహరించే అరాజకమూ గురించి రాశాడు జోగారావు. కొన్నికొన్ని వాక్యాలు అతని నోటంబడి వింటున్నట్టే ఉన్నాయి అచ్చులో కూడా.

ఆమె కథ చదవటం పూర్తిచేసి చాలాసేపు అస్పష్టమైన ఆలోచనల్లో మునిగి అట్లాగే కూచుంది శూన్యదృష్టితో. ఇంతలో టెలిఫోన్ మోగి ఆమెకు తెలివి వచ్చినట్టయింది.

"జోగారావ్?" అన్నాడవతల మనిషి.

"ఇంటో లేడండీ," అన్నది లీల, నాకరువచ్చి టెలిఫోన్ అందుకోవాలన్న ఆలోచనకూడా లేకుండా.

"ఎవరండీ ఆ మాట్లాడేది? రాయకరాయక జోగారావు మంచికథ రాశాడే. ఆమాట చెప్పాలని చెప్పండి."

అవతల మనిషీ తగ్గవాడే. తను ఎవరో చెప్పకుండా టెలిఫోను పెట్టేశాడు.

టెలిఫోను పెట్టేస్తుండగా లీలకు ఆలోచన తట్టింది. డైరెక్టరీలో ఈ పత్రికా కార్యాలయం నంబరు తీసి డయల్ చేసింది.

"మీ పత్రికలో కథ రాసిన జోగారావుగారి ఎడ్రస్ చెబుతారా దయచేసి?" అన్నదామె.

పత్రికాఫీసువాళ్లు చాలా సంతోషించి అతని ఎడ్రస్ చెబుతూ, "కథ ఎట్లా ఉందండీ?" అని అడిగారు.

"చాలా అసహ్యంగా ఉంది," అని లీల టెలిఫోన్ పెట్టేసింది...

పూరిసడిసెలో కుక్కి మంచంలో పడుకుని తలవేపున హరికేన్ లాంతరు దీపం వెలుతురులో ఏదో చదువుకుంటున్న జోగారావు మనిషి అలికిడి విని తల ఎత్తి చూసి నిర్ఘాంతపోయి లేచికూచుని, "నువ్వా?" అన్నాడు. ఈ పాకలోకి లీల అడుగుపెట్టటం ఇదే మొదటిసారి.

"నాకల! నాకల!" అన్నాడు జోగారావు ఉద్రేకంతో.

అతనే విషయం మాట్లాడుతున్నాడో లీలకు అర్థం కాలేదు. ఆమె అతనికేసి వింతగా చూస్తూ అట్లాగే నిలబడింది...

స్వాగతము

★

శ్రీమతి అయ్యగారి రాఘవమ్మ

గున్నమామిడి పందిళ్ళు గూర్చి కట్టి
మామిడాకుల తోరణాల్ మలచి కట్టి
చిగురుటాకులు పందిళ్ళ చేర్చిపెట్టి
మసృణకిసలాలయంబైన మండపమున
రాజ్యమేలగవచ్చెడి రాజు వీవు
క్రొత్త వత్సరమా! రమ్ము కొలువు కిపుడు
స్వాగతంబోయి నీకు సుస్వాగతంబు
ఆటపాటల నీ కొల్వుకూటమునకు
మాలతీసన్నజాజులు మల్లెలెల్ల
పెద్ద ముత్తైదువులవోలె పేర్మి నొప్పె.
బొగడసేసలు జల్లుచు పొగడుచుండె
కోకిలలు సుస్వరంబులం గూర్చిపాడె
తుమ్మెదలు నాట్యమాడెను కొమ్మలందు
పక్షుల రవంబులనెడు బాజాలు మ్రోసె
అబ్బురంబయ్యె సింహాసనాధిరోహ
ణంబు; గొనుమోయి: వేడుక నతులొనర్చి
ఆశతో నుంటి మిన్నాళ్ళు వేసరిలక
క్రొత్తవత్సరమా: నీవు క్రొత్తం జూపు
ప్రాత సంగతులన్నియు మరచిపోవు
లోకమంతయు నీ క్రొత్తరాకం జూచి.
'ఖరము' గాడిదగాం గాక సురల మాకు
క్రొత్త యర్థంబు గూర్చి కొమరుమిగులు.
ప్రముఖులగువారి నెల్లర పాటం గలిపి
వికృతి యేగెను ఎల్లెడ వికటముం జూపి
కాని నీ విప్పుడవియేవి గానరాక
శుభములను జూపు శ్రీరాక శోభనమున!